

Cuộc thi viết: "Những kỷ niệm sâu sắc về thầy cô và mái trường" năm 2023

Họ và tên: Vũ Đình Vui

Nơi công tác: Trường Tiểu học Nam Sơn

Địa chỉ liên hệ: Hùng Vương - Hồng Bàng - Hải Phòng.

Số điện thoại: 0982 835 662

Thông tin về nhân vật trong tác phẩm: Lớp 4A5 (năm học 2017 - 2018 tại trường Tiểu học Hồng Phong.

Câu chuyện thuở mới vào nghề dạy học

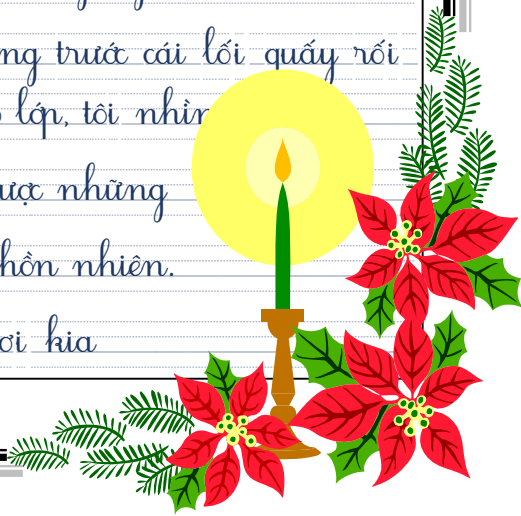
Cứ mỗi lần tháng 11 ủa về, đến cái ngày mà cả một năm mới có một lần để nhắc học trò nhớ về thầy cô của mình, nhắc đến ngày Nhà giáo Việt Nam, thì tôi lại bồi hồi nhớ lại tình huống đã xảy ra với bản thân tôi trong những ngày đầu bước chân vào nghề.

Đó là năm 2017, năm đầu tiên tôi bước vào nghề dạy học, ấy là vào một chiều thu đẹp, thầy giáo mới ra trường lúc đó - là tôi, đã mạnh dạn đăng kí một tiết dạy tốt chào mừng ngày Nhà giáo Việt Nam 20-11.

Tiết dạy tốt diễn ra tại lớp 4A5 khiến tôi không khỏi hồi hộp, lo lắng. Lớp 4A5 này có tới 6 cậu học trò khá "cứng đầu", mà tôi vẫn gọi đùa là "những tay cao thủ" của khối 4. Các em ấy vẫn đến trường nhưng hay ngủ trong các tiết học và thường xuyên gây gổ đánh nhau, trêu thầy, cô. Đặc biệt là hay quậy phá các giờ thao giảng, có đông người dự.

Nhiều bạn đồng nghiệp của tôi đã bị bẽ bàng trước cái lối quấy rối đã thành kỷ xảo của các học sinh này. Bước vào lớp, tôi nhìn nhanh một lượt xuống tận bàn cuối và nhận được những ánh mắt khác nhau của học trò. Em thì vui vẻ, hồn nhiên.

Em thì lo lắng, bần thần. Nơi này chờ đợi, nơi kia

hình như định sẽ làm gì. Hít một hơi dài để lấy bình tĩnh, tôi nài vài lời lấp chỗ trống và đi vào tiết học. Thầy dặn các em chuẩn bị bài mới và ôn lại phần học thuộc lòng và nội các bài thơ đã học.

Tôi đặt câu hỏi kiểm tra bài cũ:

- Em hãy đọc thuộc và phát biểu nội dung của bài thơ

Cả lớp im lặng. Học sinh ra chiều nghĩ lung lăm. Tôi dò tên học sinh trên sơ đồ lớp học và đưa mắt nhìn toàn lớp động viên, khích lệ. Vẫn yên tĩnh không một tiếng động. Chú ý một chút là cũng có thể lắng nghe được cả từng hơi thở.

Tôi hơi lo. Hay học trò không thuộc bài? Bắt đầu lúng túng, tôi hỏi tiếp - như một lời đệm để cứu vãn một ca khúc sắp bị đánh giá là "dở tệ":

- Sao lớp im phăng phắc thế. Thầy đã dặn dò bài chưa nhỉ?

Vài em rụt rè, nài nhỏ (vì có đồng người dự):

- Rã... ạ?

Bỗng từ bàn cuối, có mấy lời đồng thanh, nài to và rõ nhất là tiếng Cường,

Nguyên... giọng kéo dài:

- Chưa... ạ... ạ?

Hình như các em đó đã bắt mạch tâm trạng bất ổn của một thầy giáo trẻ mới vào nghề như tôi lúc ấy, tôi lấy lại được bình tĩnh và gọi ngay em Cường lên bảng. Cường không thuộc bài. Song, quen liếng thoắng, Cường trả lời ngay, gọn lỏn:

- Chưa thầy, em không học ạ!

- Vì sao em không học bài?

Cường lập lò:

- Chưa thầy, em không biết!

Cần thiết phải xoay vào điều đó để phân rõ trắng đen. Tôi quay xuống lớp thăm dò để lấy dư luận tất át những biểu hiện xấu. Tôi hỏi một cách rành rọt:

- Hôm trước, thầy có dặn các em học bài và chuẩn bị bài không?

Tôi gọi liền hai em học khá, ngoan ngoan phát biểu:

- Chưa thầy, có ạ?

Tiếng đáp to, rõ ràng, đã làm nên cho niềm tin của cả lớp.

Vấn câu hỏi đó, tôi hỏi luôn Nguyễn, không thể đánh trống lảng, Nguyễn đứng im. Dạn, em liếc sang Cường, rồi áp ứng:

- Chưa... có ạ?

Bước xuống bục, tiến đến bên Cường, nhìn thẳng vào mắt em, tôi nói nhỏ:

- Cường thấy thế nào?

Cường miễn cưỡng đứng dậy, chậm rãi:

- Chưa thầy, có... ạ. Hôm qua, em mệt nên không học được.

Tôi cười. Mất đi vài phút nhưng nhẹ cả người. Tôi nhấn mạnh:

- Cường không học được vì mệt. Chỉ cứ cho như thế, song không được nói sai sự thật. Có thể em nói đùa? Nhưng trong giờ học, không được nói đùa bừa bãi như vậy, làm ảnh hưởng chung cho các bạn. Hơn nữa, Cường còn khuyết điểm là chưa thuộc bài.

Đúng như dự đoán của tôi, cả giờ không ai quấy phá nữa. Tiết học trôi đi rất đẹp. Không có ngòi nổ thì "sáu quả bom" đều nằm im.

- Đình Vui -

